

En l'albada del ressorgiment de Catalunya

Els deures dels metges

per

MIQUEL CABEZA I SAMSÓ

A tenim el Casal en peu i en plena activitat! El que no fa molt era encara un somni és un fet tangible que ens fa obrir els ulls de meravella als qui hem assistit, des de bon començ, a tota la gegantina obra de comunió dels metges de Catalunya que el mateix representa.

Tenim ja el Casal! Ja som a casa nostra! Podríem dir que ella és una fita important de la nostra vida col·lectiva, amb totes les institucions de protecció i ajuda que, en marxa floreixent, s'hi eixopluguen.

Però la casa pròpia, si bé és part de l'ideal d'un individu o d'una col·lectivitat, o, per millor dir, si és un ideal per si sola que posa a l'abast la consecució d'altres ideals, no serà res o ben poca cosa, si no fem els possibles per donar-li una ànima. Una ànima que forçosament ha d'ésser el reflex de l'ànima de cada u de nosaltres, fet que de nou es marqui vigorosament el relleu del nostre estament i el prestigi social que li és necessari per tal de reconquerir posicions que una època de dispersió, de relaxació, de lluites fonamentalment egoistes, li han fet perdre.

I l'ànima li hem de donar, ja consolidades les institucions de defensa, entrant de ple amb el major entusiasme i no regatejant esforços i sacrificis en el pla de l'acció social.

Ara, en l'albada de les llibertats recobrades de Catalunya, és l'hora d'intentar l'esforç decisiu. S'han bastit madurament projectes per organitzar l'obra sanitària, l'obra d'assistència mèdica als desvalguts, l'obra d'ensenyament, tota l'acció mèdico-social, en les quals té part principalíssima l'estament mèdic. El Sindicat, a l'avantguardia de la feixuga tasca reorganitzadora (en molts casos organitzadora, car no es pot reorganitzar allò que no s'havia organitzat mai), complirà el seu deure. Però cal que tots hi posem el coll, si més no fet examen de consciència i procurant canviar la nostra disposició mental de manera que el recel, la indiferència o el cru individualisme facin pas a la confiança, a l'interès, a l'esperit social.

Fins ara hem pensat només en els drets que ens pertocaven i hem procurat defensar-los el millor possible. Per l'esdevenidor cal pensar, amb plena consciència, que som cèl·lules d'un organisme social, d'una agrupació professional que es deu a la societat entera, que els deures són tan vitals per a nosaltres com aquells sagrats drets. Els deures de malalt a metge han de prendre volada, convertint-se en els deures amb tot l'organisme viu i complex del poble de Catalunya, per la grandesa física, moral i econòmica de la qual ens hem de fer els millors i més desinteressats col·laboradors i consellers en tots els caires nombrosos que estan al nostre abast.

Que es pugui dir que l'estament mèdic ha estat el capdavanter en el futur i gloriós ressorgiment de Catalunya!